

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויקרא ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

סוד מצות סמיכה בקרבן.

תוכף לנטילת ידים ברכה אין השטן מקטרג באותה סעדה. וכל מי שהוא תוכף גאלה לתפלה אין השטן מקטרג באותו היום. רואים שסמיכת גאלה לתפלה מצילה מקטרוג השטן, וכן בנטילת ידים, כיון שהיא מסלקת את הקלפות מהידיים, צריך להזהר מקטרוגם, לכן ממשיכים את הברכה מיד.

על פי יסוד זה נראה לבאר את מצות הסמיכה בקרבן. כפי שרואים מהירושלים, כל מי שהוא תוכף סמיכה לשחיטה אין פסול נוגע באותו קרבן. דסמיכה מעבירה את העונות מהאדם הסומך לבהמה, ונפש הבהמה נהרגת תחת נפש האדם. כמו שכתוב (ויקרא טז, כא) "וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר". ומצינו בזהר (אחרי סג.) שמקשר את הסמיכה על השעיר לעזאזל, לסמיכה בשאר הקרבנות. וצריך להזהר מהשטן שלא יפסל את הקרבן. ולכן שוחטים מיד, דשחיטה מוציאה את אחיזת הקלפה מהבהמה ומזככת אותה, כדבארנו במאמר 'מעלת יסוד המים'. ואחרי שהקלפה יצאה לא חוששים ממנה. ולפי זה מבאר מדוע סומכים בין הקרניים, דקרניים מסמלות את שרש הבהמה שמשם היא מקבלת את השפע, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק', ומשם אפשר להכניס לבהמה את הרוחניות של העברות שמעבירים בסמיכה. ולכן סומכים רק בתוך העזרה ולא בחוץ, דמחוץ לעזרה אין אפשרות להלחם בקלפה המתנגדת להעברת העונות דרך הסמיכה. ולכן סומכים בכל הכח, ואסור שיהיה דבר חוצץ, ואומר וידי בזמן הסמיכה, דמלחמה בקלפה אינה דבר קל. וכן מבאר מדוע בקרבן העוף אין סמיכה, (עיינ ברמב"ם מעשה הקרבנות פ"ג) דעוף יש לו שחיטה של רק סימן אחד, והקלפה אין לה אחיזה בו כמו בבהמה, ואין קלפה חזקה שמתנגדת להעביר אליו את העונות, לכן

מובא במדרש (ב"ר פח, ה) ד' כוסות של לילי פסח אמר רב הונא בשם ר' בניה כנגד ד' גאלות שנאמרו במצרים, והוצאתי, והצלת, וגאלתי, ולקחתי, לכאורה קשה דהיה צריך לומר קדם והצאתי ואחר כך והוצאתי, דהסדר הוא קדם ההצלה ואחר כך יצאו ממצרים. נראה לבאר שמכאן נלמד שדוקא לאחר שנפעלה הישועה בפעל ויוצאים מהצרה, צריכים להצלה יותר גדולה, דאז יש קטרוג יותר חזק, דפעמים שהסטרך אחרא רואה שאינו יכול למנע את הישועה מלבא, הוא נותן שהישועה תבוא בפעל, ואחר כך מקטרג, ואז צריך הצלה יותר גדולה, ולכן לאחר שיצאו ממצרים ובאה הישועה, נתעוררו המצרים לבוא ולהרגם ממש, מה שלא היה בכל הזמן שהיו במצרים, והיו צריכים להצלה של קריעת ים סוף.

וכן מצינו ביום שהוקם המשכן, ואותו יום נטל עשר עטרות, (כמבואר בילקוט ריש פ' שמיני), ולאחר כל זה מתו נדב ואביהוא, מחמת הקטרוג של השטן, דדוקא לאחר שנטל עשר עטרות, היה קטרוג חזק מאד, עד שגרם את מיתת נדב ואביהוא.

מצינו בגמרא (שבועות טו:) שיר של תודה, בכנורות, ובנבלים, ובצלצלים, על כל פנה ופנה, על כל אבן גדולה שבירושלים אומר, "ארוממן ה' כי דליתני" וגו'. ושיר של פגעים. ולכאורה צריך להבין מדוע בזמן הקרבת קרבן תודה מזמרים שיר של פגעים שמיעד לשמירה, ומבאר לדברינו דאחרי הישועה מתפללים שה' ישמר ויציל שלא יהיה קטרוג.

וכן נראה לפרש הגמרא (ברכות מב.) תקף לגאלה תפלה, דלאחר הגאלה צריכים תפלה, כדי להציל מהקטרוג של השטן שבא לאחר הגאלה. וכן מצינו בירושלים (ברכות ו.) אמר רבי יוסי בי רבי בון כל מי שהוא תוכף סמיכה לשחיטה אין פסול נוגע באותו קרבן. וכל מי שהוא

בהם סמיכה, כיון שאינם באים לכפרה, ואין מעבירים עונות על הבהמה. וכן הכתוב (תהילים קיד, ה) "מה לך הים כי תנוס" ס"ת סמיכה"ה, דסמיכה מבריתה את הקלפות שקבלו את העברות, וקלפות אלו נמשלו לים, כמו שכתוב (מיכה ז, ט) "ותשליך במצלות ים כל חטאתם".

סוד מצות תנופה בקרבן.

כמנין אותיות ו"ה המסמלות יסוד ומלכות, דתכלית הקדשים בבית המקדש היא לחבר יסוד ומלכות. וכן הכתוב שנאמר על האש שבמזבח (ויקרא ו, ב) "על מוקדה על המזבח" בגימטריא יוסף. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' 3) שמזבח בגימטריא זן. וכן שמעתי מהרב אורי יונגרייז שליט"א, שמזבח בגימטריא דגן, דבזכות עבודת המזבח זוכים לפרנסה לדגן. וכן חיס"ה מרמזת בכתוב (ויקרא ה, ט) "והזה מדם החטאת על קיר המזבח" בדלוג הפוך של שש אותיות.

מצינו במדרש (במדב"ר א, ז) כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה. ומפרש המהרז"ו שם כמדבר הפקר שלא להקפיד על שום דבר מדברי עולם. וכן הפקר או שכינה הם בגימטריא עשיה, או זכר נקבה, דעבודה זו שיכת לעולם העשיה שממנו מעלים את המיין נוקבין לספירת המלכות הנקראת שכינה שהיא בבחינת נקבה, והיא מעלה את זה לקב"ה בבחינת זווג מהנקבה לזכר. וכן הכתוב (שמות כט, כז) "וקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה אשר הונף" ס"ת הפק"ר דעבודת התנופה במקדש מרמזת על העלאת מיין נוקבין מלמטה למעלה שנעשית דרך בחינת הפקר.

כתוב (בראשית כח, יב) "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו". ומצינו בדהר (שם קמט). שהסלם מסמל את היסוד שהיה בבית המקדש. וכן מצינו ברש"י (בראשית כח, יז) סלם רגליו בבאר שבע, וראשו בבית אל, ואמצע שפועו נגד ירושלים, נראה לבאר, רגליו בבאר שבע, בעולם הזה ששיך למספר שבע (ע' במאמרי חנוכה), ראשו בבית אל דשם אל מסמל את מדת החסד, שמשם הקדוש ברוך הוא משפיע חסדו דרך היסוד, ואמצע שפועו נגד ירושלים,

אין צרך בסמיכה להעביר את העונות. וכן מבאר מדוע סמיכה אי אפשר על ידי שליח, ואם יש כמה שתפים כל אחד צריך לסמך, דכל אחד צריך להעביר את עונותיו באפן פרטי, ואי אפשר לעשות זאת דרך אחר, מה שאין כן תנופה, אחד מניף בשביל כלם. וכן קרבנות בכור, מעשר ופסח אין

מובא בלק"ת מבעל התניא (אמור לט:) שהתנופה שעשו בקרבן מולין ומביא מעלה ומוריד, מסמלת את האתערותא דלתתא שבהעלאת הקרבן, שממשיכה את השפע באתערותא דלעילא, ובארנו במאמר 'חוטי החשמל' שזה נעשה דרך היסוד הרוחני, שקשור ליסוד המזבח, ששם שופכים את דם הקרבנות. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא ז, ל) שמולין ומביא הוא כנגד השכינה, שיש אצלה ענין של עליה וירידה, כמו שבזמן הגלות היא עלתה למעלה ובגאולה תרד חזרה למטה.

מצינו במשנה (מנחות סא.) תנופה היתה במזרח, והגשה במערב. נראה לבאר על פי דברינו, מזרח מסמל את התפארת ויסוד שמשם בא השפע. ומערב מסמל את המלכות. לכן הגשה היתה במערב המסמל את המלכות, דהגשה מסמלת העלאת מיין נוקבין. כמו שכתוב (בראשית כז, כה) "ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען תברכך נפשי ויגש לו ויאכל. ורואים שהגשה מסמלת העלאת מלמטה למעלה, מה שאין כן תנופה שמעלה ומוריד, מסמל גם העלאת מיין נוקבין, וגם מיין דכורין שבאים מלמעלה למטה, לכן את התנופה עשו במזרח שמשם בא השפע. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שמולין ומביא מעלה ומוריד, בגימטריא יסוד מלכות.

מובא ברבנו בחיי (ויקרא ט, ז) "קרב אל המזבח" הנה אהרן רואה את המזבח כתבנית שור, והנה מתירא ממנו, נכנס משה אצלו אמר לו אהרן אחי לא תירא ממה שאתה מתירא. נראה דלכן המזבח הנה נראה כתבנית שור, דשור מסמל את היסוד של יוסף והמזבח שהיה בבחינת יסוד, הנה נראה כתבנית שור. וכן מצינו ברש"י (דברים לג, יב) "ובין כתפיו שכו" אין לך נאה בשור יותר מכתפיו. רואים שבית המקדש בנוי על מקום שהוא בבחינת כתפי השור. וכן בסדר קדשים יש "א מסכתות

דהחבור בין העליונים לתחתונים, היסוד שנקרא נקדת האמצע, היה בבית המקדש. וכן מצינו במדרש (תנחומא קדושים י) ארץ ישראל נתונה באמצע העולם, וירושלים באמצעיתה של ארץ ישראל, ובית המקדש באמצע ירושלים, וההיכל באמצע בית המקדש, והארון באמצע ההיכל, ואבן שתיה לפני הארון שממנה נשתת העולם.

מצינו בגמרא (תענית כח.) תנו רבנן מה הן בגי סלמאי הנתופתי, אמרו פעם אחת גזרה המלכות גזרה על ישראל שלא יביאו עצים למערכה והושיבו פרוזדאות על הדרכים וכו', מה עשו יראי חטא שבאותו הדור הביאו גזיריהן ועשו סלמות והניחום על כתפיהם והלכו להם, פיון שהגיעו אצלן אמרו להם להיכן אתם הולכין אמרו להם להביא גוזלות משובך שלפנינו ובסלמות שעל כתפיו וכו'. נראה לבאר דבגי סלמאי דברו אמת, דבארנו במאמר 'חשמל עוף' שהשפעת היסוד היא בבחינת ביצים ואפרוחים, והם רמזו שהם הולכים לבית המקדש לקבל את השפעת היסוד שהיא בבחינת גוזלות. ואת זה הם קבלו דרך בחינת סלם המסמל את היסוד. וכן שמם סלמאי מרמז על הסלם. וכן שמם הנתופתי, מרמז על התנופה שעשו בקרבן, מוליך ומביא מעלה ומוריד, מסמל את האתערותא דלתתא שבהעלאת הקרבן שממשיכה את השפע באתערותא דלעילא דרך היסוד.

מצינו בזהר חדש (תיקונים קל.) "יפה נוף" דא צדיק, "משוש כל הארץ" דא עמודא דאמצעיתא.

רואים שבית המקדש נקרא נוף, כי נוף מסמל את היסוד. וכן מובא ברש"י על הכתוב שם שנוף הוא מלשון נוף של

אילן, ואילן מסמל את היסוד. ועוד פרוש מובא ברש"י שם שנוף מלשון פלה הנקראת נינפי. ועין בלק"ת (שיה"ש יב.) שכלה מרמזת על השפעת היסוד הנקרא כל המשפיע למלכות שנקראת ה'. וכן מובא ברבנו בחיי (דברים ת, ז) שנוף פרושו אור, והבאנו במאמר 'חשמל עוף' מהזהר שאור הוא אותיות אור י' המסמל את היסוד. וכן נוף בגימטריא סלם המסמל את היסוד, וכן נוף מרמז בכתוב המדבר על בית המקדש (שמות טו, יז) "תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת הוי"ה" בדלוג ז' אותיות. וכן נוף ס"ת הכתוב המרמז על יופי היסוד (בראשית לט, ד) "וימצא יוסף חן בעיניו". וכן ס"ת הכתוב (שם מא, יד) "ויקרא את יוסף וריצהו מן הבור". וכן ס"ת הכתוב המרמז על השפעת היסוד דקדשה (תהילים קיא, ה) "טרף נתן ליראיו", וכן נוף מרמז בפסוקים (בראשית מ, יח, מא, טז) "ויען יוסף" בדלוג שתי אותיות. וכן בפסוק (שם מט, כב) "בן פרת יוסף בן פרת עלי עין" בדלוג ה' אותיות.

נראה דלנוף יש שתי משמעויות; מלשון יופי כמו נוף של אילן וכלה כדלעיל, וגם מלשון הנפה שנועשית דרך היסוד. ולכן נוף מרמז באמצע המלה תנופה. ולכן בבית המקדש היו החלונות צרים בפנים ורחבים מבחוץ לרמז שבבית המקדש בפנים נמצא היופי האמתי וההסתכלות צריכה להיות פנימה ולא החוצה וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שהכתוב (תהילים מח, ג) "יפה נוף משוש כל הארץ" ר"ת פהני"ם. לרמז שהפנינים הם הנוף שהיה במקדש. וכן אצל יוסף היסוד מצינו ענין של יופי כמו שכתוב (בראשית לט, ו) "ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה". דיוסף הוא היסוד שיש בו את כל הגונים וממילא יש בו יופי, כמובא ב'צמח צדק'.

עם סגירת הגליון שוד ושבר בגבולינו בהשמע שנשבה ארון האלהים מורי ורבי שגדלני כאב הגאון הגדול ראש ישיבת 'תורה אור' רבנו חיים פנחס שינברג זצוק"ל ב"ר יעקב יצחק

אנשי אמונה אבדו. באים בכח מעשיהם. גבורים לעמוד בפּרץ. דוחים את הגזרות. היו לנו לחומה. ולמחסה ביום זעם.

ניתן לקבל בבקשה למייל מקטע וידאו קצר של הגר"ח פ' צוק"ל בוכה על הגאולה שמתקרבת, בעת ביקורו לאחרונה להבדיל בין חיים לחיים, אצל מרן הגר"ע יוסף שליט"א.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א 'יש גזרה בשמים'.

נביא ציטוטים מתוך דברי מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א. (דברים שנאמרו בשיעור במוצ"ש פרשת ויקהל תשע"ב). **לאחרונה הקב"ה עושה שיהיו הרבה אנשים שהרבים צריכים להם שיהיו חולים, הקב"ה מתאווה לתפילתן של צדיקים, וכל לומדי התורה הם צדיקים. צריך לדעת שיש גוי רשע באיראן שמכין פצצות גדולות, [גרויסע בומבע'ס] ורוצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, מטף ועד זקן. ובגלל שדיברו על זה כל כך הרבה אנשים, כבר התרגלו ולא מתפללים על זה. חושבים שה' יעזור ולא יקרה כלום, ולא מבינים שיש גזרה בשמים. אבל הקב"ה רחום וחנון ומתאווה לתפילתינו לכן הוא מנסה לזעזע אותנו בכל דרך. העיקר שכבר יתפללו. המצב הוא מסוכן והקב"ה גורם לנו להתפלל כדי למלאות את המאגר של התפילות.**

פס"ח פעמים גאולה, בגימטריא 5772.

מצינו בגמרא (ר"ה יא.) **בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל.** והשאלה הגדולה שפלם שואלים: באיזה ניסן נזכה לכך. ויש לנו כלל בכתבי האר"ז ל שאם אִנְחֵנו רוצים לדעת את נקדת החבור של שְׁנֵי דְבָרִים, עוֹשִׂים הַפָּאָה בִּינֵיהֶם; הֵינּוּ מְכַפִּילִים אֶחָד בְּשֵׁנֵי, וְהַמְסָפֵר שְׂיוֹצֵא הוּא נְקֻדַת הַחֲבוּר בִּינֵיהֶם. וְיֵשׁ פָּאָן רִמְזוּ נִפְלָא עַד מְאֹד: אִם נִעֲשֶׂה הַפָּאָה, שֶׁל 'פֶּסַח' וְ'גְאֻלָּה', כְּפִי שְׁפָתוֹב בְּתוֹרָה גְאֻלָּה בְּלִי ו'. הֵינּוּ נִכְפִּיל פֶּסַח פְּעָמִים גְאֻלָּה, כְּדִי לְדַעַת מְתֵי הֵם מִתְחַבְּרִים, נִקְבֵּל 5772. יֵרָאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לִבְנוֹ בְּקִרְוֹב בְּרַחֲמִים אֲמֵן. וְכֵן פֶּסַח פְּעָמִים ט"ל, בְּגִימְטְרִיא 5772. שְׁהָרִי בְּפֶסַח מִתְחִילִים לומר מוֹרִיד הַטֵּל. וְטֵל הוּא הַסּוּד שֶׁל תַּחֲתֵת הַמֵּתִים כְּפִדּוּעַ. וְכֵן מוֹבָא בְּפֶרַע"ח לְהָאֲרִיז"ל (שבת ח"ב ע' שצא) **ט"ל כְּמִנְיָן יו"ד ה"א וְא"ו, שְׁמֵהֶם מְקַבְּלַת ה"א אַחֲרוֹנָה, וְרוֹאִים שְׁטַל מְזוּג יסוד ומלכות.**

ונביא טבלה ששלח אלינו הרה"ג ר' משה שליט"א בה אנו רואים את המילים, **תשע"ב, לידה, ט"ו ניסן, שמסתיים בפסוק "ויצא חטר מגזע ישי".**

ל ה ו נ ח ו צ ה א ו נ י ה ו ה צ ב א ו ת ע ש ה ב ק ו ב כ ל ה א ו צ ל כ נ כ ה א מ ו ר א ו נ י ה ו ה צ ב א ו
י ה י ע ו ב ו ר ו ל ו ה ל ב נ ו נ ב א ו י ו י פ ו ל ו י צ א ח ט ר מ ג ז ע י ש י ו נ צ ו מ ש ו ש י ו י פ ו ר ה
א ל י ו ג ו י מ י ר ש ו ה י ת ה מ נ ח ת ו כ ב ו ר ו ה י ה ב י ו מ ה ה א י ו ס י פ א ר נ י ש נ י ת י ר ו
ה נ ה א ל י ש ו ע י א ב ט ח ו ל א א פ ח ו ר כ י ע ז י ו ז מ ר ת י ה י ה ו ה ו י ל י ל י ש ו ע ה ו ש א ב ו
א נ ו ש י מ ס ו נ ו ב ה ל ו צ י ר י מ ח ו ב ל י מ י א ח ו נ כ י ו ל ו ר ה י ח י ל ו נ א י ש א ל ו ע ה ו י ת מ ו
ו ק ש ת ו ת נ ע ו י מ ת ו ש ט ש נ ה ו פ ו ר י ב ט נ ל א י ר ח מ ו ע ל ב נ י מ ל א ת ח ו ס ע י נ מ ו ה י ת ה ב ב י
ו ה ע י מ ל כ ב ב ל ו א מ ר ת א כ ש ב ת נ ו ש ש ב ת ה מ ה ב ה ש ב ו ר י ה ה מ ש ה ו ש ע י מ ש ב ט מ ש ל י
י ת ב ו נ נ ו ה ה א י ש מ ו ג י ז ה א ר צ מ ו י ש מ מ ל כ ו ת ש מ ת ב ל כ מ ר ב ו ר ו ע ו י ה ו ר ס א ס י
י ע ו צ ה ע ל כ ל ה א ו צ ו ז א ת ה י ר ה נ ס ו י ה ע ל כ ל ה ג ו י מ כ י י ה ו ה צ ב א ו ת י ע צ ו מ י י פ ו
נ ש מ ע ק ו ל מ ע ל כ נ ח ל צ י מ ו א ב י ר י ע ו נ פ ש ו י ר ע ה ל ו ל ב י ל מ ו א ב י ז ע ק ב ו ר י ח ע ר ו

הגאולה תלויה באחד בין ל"ו צדיקי ארץ ישראל, לל"ו צדיקי חוץ לארץ. [זהר]

מצינו בזהר (תיקונים ג:) ובגלות "חלק לב"ם, שהם שבעים ושנים צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר "אשרי כל חוכי לו", ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם שלשים ושש בארץ ישראל, ושלשים ושש מחוץ לארץ ישראל, וזהו "חלק לב"ם". ומי "חלק לב"ם, השאור וחמץ שהם ערב רב, וסוד הדבר "ויהי מבדיל בין מים למים", שעליהם נאמר "אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם", "אך חלק, ושבועה שימחו ב"ד, שהם ארבעה עשר ימי פסח, לקיים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו

נפלאות", ואלו שבעה ימי הפסח של הגלות הראשונה ושבעה ימי הפסח של גלות האחרונה] זהו שכתוב "חג שבעת ימים מצות זאכל". רואים שיש ע"ב צדיקים בכל דור ל"ו בארץ ישראל ול"ו בחוץ לארץ, והערב רב עושים מחיצה ביניהם, ובגאולה העתידה כשיתגברו על הערב רב, יהיה אחד בין שתי הקבוצות. ושוב רואים את הגאולה בסוד מספר ע"ב, ובחלקה של פעמים ל"ו. וכן מובא בקנטרס 'דעה חכמה לנפשך' (פורים תשע"ב) מהגר"מ מורנגשטרן שליט"א, שהב' צדיקים האחרונים בקבוצה שמשלימים לע"ב, הם משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. ונבאר לקמן ששנת תשע"ב מחברת את שני המשיחים.

ונתנה תקף קדשת היום

מובא בלוח 'דבר בעתו' (א' תשרי) שרבי אמנון ממגנצא תקן את הפיוט המפרסם שלו לימים הנוראים 'ונתנה תקף' בשנת ד' אלפים תשע"ב. ויש כאן רמז נפלא לגאולה בשנת ה'תשע"ב, הפיוט מתחיל: ונתנה תקף קדשת היום. פי הוא נורא ואים. ומרמז על יום אחד של הקב"ה, שהוא אלף שנים, עד ה' אלפים תשע"ב, ובו תנשא מלכותך. ויפון בחדס כסאך. ותשב עליו באמת. היינו אחרי היום הזה, נזכה לגאולה, שתנשא מלכותך ויפון בחדס [ע"ב] כסאך וגו'. ובשופר גדול יתקע, וקול דממה דקה ישמע. ומלאכים יחפזון. וחיל ורעדה יאחזון. ויאמרו הנה יום הדין. וכן מובא בפרוש הר"ה על הפיוט, שכל החלק הראשון של הפיוט מדבר על הגאולה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ששנת תשע"ב מרמזת במלים: 'ותשב עליו באמת'. ונביא את המעשה דרבי אמנון שייסד את הפיוט הנורא, כפי שמדפס במחזורים: מעשה ברבי אמנון ממגנצא שהיה גדול הדור ועשיר ומיחס ויפה תאר. ויבקשהו המלך והשרים להמיר דתו, וימאו. ובהפצירם בו יום יום ויאמר: תנו לי שלשה ימים להועץ כדי לדחותם. אך יצא מאתם, התחרט על התשובה שהשיב, שנראה ממנה כאלו יש לו ספק בדבר, וצריך עצה. וידאג, ולא אכל ולא שתה: וביום השלישי מאן ללכת אל המלך, ויביאהו בעל כרחו, וידבר אליו המלך קשות. ויאמר ר' אמנון: אני את משפטי אחרץ: הלשון שדברה שקר דינה להחתך, כי רצה לקדש שם שמים. ויען המלך ויאמר: לא, כי הלשון אמרה אמת, אבל הרגלים שלא באו אלי אקצץ, ויתר הגוף איסר. וקצצו פרקי אצבעות ידיו ורגליו, ועל כל פרק היו שואלים: התחפץ להמיר דתך, והוא משיב: לאו. ופכלותם השכיבהו במטה ופרקי אצבעותיו בצדו, וישלחהו לביתו. הכי קרא שמו אמנון, כי האמין באל חי: ביום ראש השנה בקש להוליכו לבית הפנסת אצל הש"ע, ויקרא שם: "ויבכו, לך תעלה קדשה", כלומר שקדשתי את שמך על מלכותך ויחודך. ואחר כך אמר: "ונתנה תקף" וכו'. וכשגמר נסתלק ונגעלם מן העין, ואיננו כי לקח אותו האלהים. אחר שלשה ימים בא בחלום לר' קלונימוס בן רבנו משלם ז"ל ולמדו כל הפיוט, ויצו לשלחו בכל תפוצות ישראל. ויתכן שרבי אמנון בקש שיכתבו לו את הלשון, לרמז שהוא רוצה את הגאולה ואת דוד בן ישי שהוא בגימטריא לשון, שהרי אותה שנה היתה שנת תשע"ב שהיא בגימטריא ב' פעמים לשון, וכפי שנבאר לקמן את הסוד של שם שפ"ו כמנן לשון, וכמנן דוד בן ישי, וכמנן שכינה. שממנו באה הגאולה. והמלך אמר לחתך לו את אצבעות הידים והרגלים, לרמז לו שעדין לא סימו את העבודה של הגלות ונשאר הסוף, שהוא בבחינת האצבעות שהן סוף הגוף.

אחרי אותיות אסת"ר היינו אחרי ההסתר פנים, כשמתחיל הגלוי פנים, הן תשע"ב.

מצינו בגמרא (חולין קלט:) אסת"ר מן התורה מנין "ואנכי הסתר אסתיר". ומבאר רש"י אסת"ר, "הסתר אסתיר" בימי אסת"ר והיה הסתר פנים ומצאהו צרות רבות ורעות. והאותיות שבאות אחרי אותיות אסת"ר היינו אחרי ההסתר פנים, כשמתחיל הגלוי פנים, הן תשע"ב. וכן אסת"ר המלכה עם המלים והאותיות בגימטריא ה'תשע"ב. וכן אומרים בקרובץ לפורים: את אסת"ר, גל ממסתיר לגואל. ועוד נראה להוסיף על זה את דברי האריז"ל בספר הלקוטים (ויח) אסת"ר ר"ת סוף תוך ראש א'. בסוד "ואנכי הסתר אסתיר". היינו שאסת"ר מרמזת על כל הבריאה מתחלתה ועד סופה ששרשה באות א' של "אנכי". והוסיף הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א מצרפת, ש"הסתר אסתיר" בגימטריא 1336, שהוא זמן הקץ בדניאל, "אשרי המחכה ויגיע לימים אלו שלש מאות שלשים וחמשה". וכשם שאחר אסת"ר זכינו לשרש בית שני, כך אחר

אותיות אֶסְתֵּ"ר בְּתַשְׁע"ב, נִזְכָּה לַשְּׂרָשׁ הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי אֲכִי"ר. וְכֵן מוּבָא בְּקִנְטֵרֵס 'דְּעָה חֲכָמָה לְנַפְשָׁךְ' (פּוּרִים תשע"ב) מִהַגְרֵ"מ מוֹרְגֶנְשְׁטֵרן שְׁלִיט"א, שְׂאֶסְתֵּר צִוְתָה לְצוּם ג' יָמִים, לִזְלָה יוֹם, יַחַד ע"ב שְׁעוֹת, כְּדֵי לְהַתְקַשֵּׁר לְשֵׁם ע"ב, שְׁדַרְכּוּ בָּאָה הַגְּאֻלָּה. וְכֵן הַפְּתוּב (אֶסְתֵּר ח, טו) "וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תַּכְלֵת נְחוּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֻלָּה וְשִׁמְחָה". בְּגִימְטְרִיא בְּבוּא הַגּוּאֵל 5772.

מֶלֶךְ, קֶשֶׁה כְּהֶמֶן.

מוּבָא בְּ'שַׁעַר הַפְּנוּנוֹת' לְהַאֲרִיז"ל (פּוּרִים ח"ב ע' שְׁלֹב) חֲזַב אֵינִישׁ לְבַסּוּמֵי בְּפוּרְיָא עַד שְׁלֵא יַדַּע בֵּין אַרוּר הַמֶּן לְבְרוּךְ מְרַדְכֵי, הַפְּנוּנָה כִּי לְעוֹלָם תוֹךְ הַקְּלָפָה יֵשׁ נִיצוּץ שֶׁל קִדְשָׁה הַמְּאִיר בְּתוֹכָהּ וּמְחִיָּה אוֹתָהּ וְלָכֵן צְרִיךְ לומר בְּרוּךְ הַמֶּן לְהַמְשִׁיךְ אֶל הַנִּיצוּץ הַהוּא אוּר. הֵינּוּ שְׁחַז"ל תִּקְנוּ שְׁהָאֲדָם יִשְׁתַּה הַרְבֵּה יַיִן בְּפוּרִים עַד שֶׁהֵינּוּ יִשְׁפִּיעַ עָלָיו שְׁלֵא יִבְחִין בֵּין אַרוּר הַמֶּן לְבְרוּךְ מְרַדְכֵי, שְׂאֵינְנוּ רוֹאֵה כְּלוּם רַק אֲלֻקוֹת, וְאֵין עוֹד מְלַבְדּוּ, וְהוּא עוֹשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים, וְיִרְאֶה אֶת הַנִּיצוּץ הַטּוֹב אֶפְלוּ בְּהֶמֶן. דְּבַכֵּל דְּבַר רַע יֵשׁ נִיצוּץ קְדוֹשׁ שְׁמַחִיָּהוּ, וּבְסוּף כָּל הַרַע יִהְיֶה לְטוֹב.

וּבְאֵמַת צְרִיךְ לְהַבִּין מַה הִיָּה הַנִּיצוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּן, וּמַה הִיָּה הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַגְּזִירָה לְכָלוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, בְּצַד הַקְּדוּשָׁה. וּבַפְּשׁוּטוֹת מְבַאֲרִים, שְׁכָל זֶה הִיָּה כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל לְמַדְרַגָּה הַגְּדוּלָּה שֶׁל פּוּרִים שְׂיַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וּיקָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה. כְּפִי שְׁמַרְמֵז בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צ"ז) רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה נִגְאֻלִין, וְאִם לֹא אֵין נִגְאֻלִין. אִמֵּר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִם יִשְׂרָאֵל אֵין עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה, אֵין נִגְאֻלִין? אֵלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעְמִיד לְהוֹ מֶלֶךְ, שְׁגִזְרוֹתָיו קְשׁוֹת כְּהֶמֶן, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה, וּמְחִזְיָנוּ לְמוּטָב. וְרוֹאִים שֶׁהַתְּכַלִּית שֶׁל הַמֶּן הִיָּתָה לְהַבִּיא אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל לְתְּשׁוּבָה.

וְעַל פִּי הָאֵמַת כְּמוֹ בְּכָל עֵינֵן יֵשׁ עֵמָק, וְיֵשׁ עֵמָק לְפָנִים מַעְמָק, וְאֵף שְׁלֵא תַמִּיד אֶפְשֵׁר לומר דְּבָרִים מְכַבְּשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּשַׁעוּמְדִים לְאַחַר מַעֲשֵׂה, זֶה שׁוֹנָה. רֵאשִׁית נִקְדִּים שְׁגִזְרַת הַמֶּן הִיָּתָה עַל רַב כָּלל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עַל כָּלוּ מִמֶּשׁ, כְּפִי שְׁמַצִּינוּ בְּמַדְרָשׁ (שְׁמוֹר ט, ז. פְּרָקִי דְר"א פ"י. יִלְקוּט מַלְכִים רִיא) שְׂאֲחַשְׁנוּרוֹשׁ מֶלֶךְ רַק עַל חֲצֵי עוֹלָם, וְלֹא עַל כָּלוּ. וְאִם נִתְּבוּנוֹן בְּמַעֲשֵׂה ה' בְּדוֹרָנוּ, כְּשֶׁהַתְּחִילוֹ הַמֵּאָה שָׁנִים שֶׁל תְּהִלַּת הַגְּאֻלָּה בְּשַׁנַּת ת"ש, רוֹאִים שֶׁהִיָּתָה כְּאֵן גְּזִירָה נוֹרָאָה עַל רַב כָּלל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֶמֶן קָם וּבָצַע אֶת זְמָמוֹ הַלְכָה לְמַעֲשֵׂה, ה' יִרְחַם, וְגַם לְאַחַר שְׁכָלָה שְׁשֵׁה מִלִּיּוֹן יְהוּדִים, עֲדִין לֹא נִגְאֻלְנוּ, כְּבָר לְמַעַלָּה מִשְׁבַּעִים שָׁנָה. זֶהוּ זְמַן שֶׁרַב אֱלוֹ שֶׁהָיוּ מַעַל גִּיל עֶשְׂרִים, בַּר עוֹנָשׁוֹ, בְּשַׁנַּת ת"ש, כְּבָר אֵינָם אֶתְנוּ הַיּוֹם. הֵינּוּ שֶׁהַגְּזִירָה הִיָּתָה עַל רַב כָּלל יִשְׂרָאֵל כְּפִשׁוּטוֹ מִמֶּשׁ, ה"י, וְהַתְּקִים בְּנוֹ הַמֶּלֶךְ קֶשֶׁה כְּהֶמֶן כְּפִשׁוּטוֹ. וּמִכָּל זֶה אָנוּ רוֹאִים שֶׁבְּשִׁבִיל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה כְּדֵי לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹת כָּל הַדּוֹרוֹת, הָיוּ צְרִיכִים אֶת כָּל זֶה. וְעַתָּה נִבִּין אֶת הַעֵמָק הַגְּדוֹל שֶׁל הַנִּיצוּץ שֶׁהִיָּה בְּתוֹךְ הַמֶּן וּפְעַל דְּרָכּוֹ אֶת גֵּס פּוּרִים: הַרְצוֹן הַפְּנִימִי שֶׁל הַנִּיצוּץ הַזֶּה הִיָּה לְהַבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה כְּבָר אַז, וְהִיָּה מוּכָן לְכָלוֹת אֶת רַב עַם יִשְׂרָאֵל כְּפִשׁוּטוֹ ה"י כְּבָר אַז, הַעֲקָר שְׁכָבֵר תְּבֵא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה שְׂאֵין אַחֲרֶיהָ גְלוּת, כִּי יַדַּע שְׂאֵין דְּרַךְ אַחֲרַת, וּכְפִי שְׁרוּאִים בְּיַמֵּינוּ ה"י. אֵלֵא שְׂאֵז עֲדִין לֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן, וְהַנִּיצוּץ פָּעַל בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר שְׂיַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וְיִזְכּוּ לְמַדְרַגַּת פּוּרִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה, וְאַחַר כֵּן זָכוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי. אֲבָל הַרְצוֹן הַפְּנִימִי שֶׁל הַנִּיצוּץ הִיָּה, לְהַבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה שְׂאֵין אַחֲרֶיהָ גְלוּת, כְּבָר מֵאֵז. וְעַכְשָׁו בְּיַמֵּינוּ שְׂאֵנְחָנוּ כְּבָר אַחֲרֵי גְזִירַת הַמֶּן כְּפִשׁוּטוֹ, נִתְּפַלֵּל שֶׁהַנִּיצוּץ יִשְׁלִים אֶת הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים גְּדוּלִים, וְנִזְכָּה לְהַגְּאֵל מִתּוֹךְ רַחֲמִים וְחֲסָדִים, שֶׁהָרִי עִם יִשְׂרָאֵל כְּבָר שְׁלָם אֶת הַמְּחִיר. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרִים עַל הַפְּסוּק "עַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְּנָה יוֹשַׁע" (יִרְמִיָּה ל, ז) מִמְּנָה אוֹתִיּוֹת מִהֶמֶן, הֵינּוּ שֶׁהִישׁוּעָה יוֹצֵאת מִתּוֹךְ גְּזִירַת הַמֶּן, וּבְעַקְבוֹתֶיהָ. וְכֵן הַבְּאֵנוּ לְעִיל בְּשֵׁם הַרַח"ג ר' מַתְּתִיָּהוּ גְלוֹרְסוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (יִרְמִיָּה ל, ז) "וְעַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְּנָה יוֹשַׁע", בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְכֵן "וְעַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְּנָה יוֹשַׁע". בְּגִימְטְרִיא שְׁנַת ה'תשע"ב. וְכֵן "הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְּנָה יוֹשַׁע" עִם הַאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְעוֹד נִבִּין מִכָּל זֶה אֶת דְּבָרֵי חז"ל בְּמַדְרָשׁ (יִלְקוּט יִשְׁעִי תצט) אִמֵּר רַבִּי יֶצְחָק שְׁנָה שְׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נִגְלָה בּוֹ, מֶלֶךְ פָּרַס מְחַרֵּב אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְכָל אַמּוֹת הָעוֹלָם מִתְּרַעְשִׂים וּמִתְּבַהֲלִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְיֵאָחֵז אוֹתָם צִירִים כְּצִירֵי יוֹלְדָה, וְיִשְׂרָאֵל מִתְּרַעְשִׂים

ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגלך, להיכן נבא ונגלך, ואומר להם בני אל תתיארו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאלתכם. ורואים שבזמן הגאולה הפרסיים יפעלו, וכאן מדבר בדין שה' יעשה באמות העולם, וכפי שבארנו שמאחורי הפרסיים יש את הניצוץ שרוצה את הגאולה השלמה, ואת בית המקדש, ומוכן להחריב את כל העולם לצורך זה. וכן רואים שפרס הם הקלפה היחידה שנתנה רשות וסיעה לבנות את בית המקדש. [הבית השני]. (הערה: מי שקשה לו לקבל דברים אלו יתייחס אליהם כ"פורים תורה", ועמו הסליחה).

ולפי זה מבאר מדיע הקב"ה חלק את מלחמת גוג ומגוג לג' מלחמות, במשך תקופה ארצה כל כך. דתכלית מלחמת גוג ומגוג היא לפרע את המחיר של כל הדורות, שיהיה אפשר לזכות לגאולה. ואלו הנה המשיח בא אחרי השואה, כשהסתיימה המלחמה השניה של גוג ומגוג, הנה קשה לתת לזה שם גאולה, לגאל שרידים שאבדו את הכל. לכן ה' חלק את מלחמת גוג ומגוג לג' מלחמות, על פני תקופה ארצה, שעם ישראל ישלם את המחיר בב' המלחמות הראשונות. והשלישית תהיה עבור הגוים. וכפי שהבאנו מהר"ל ד"סקין זצ"ל, שבשלישית ינצלו כל היהודים שמבדלים מן העמים. ונקמה שבזכות התפשטות פנימיות התורה ה' יציל את כלם, ונזכה להגאל מתוך רחמים וחסדים אכ"ר.

מרן הגר"ש אלישיב שליט"א

אמרו המקובלים שכל מנהיגי הדור האחרון הם משורש משיח בן יוסף, ובודאי מרן הגר"ש ששמו יוסף, וכן שלום הוא יסוד בבחינת יוסף כידוע. וביתר עומק משיח בן יוסף הוא המלכות שביוסף, היינו היסוד של יוסף, ועיין בליקוטי תורה להאריז"ל [נשא] שיסוד דיוסף נקרא שלום. בנוסף רואים בטבלה, תיבות יוסף שלום הצדי"ק משי"ח אמ"ת. הדילוג משי"ח הוא בשש אותיות המרמז על משיח בן יוסף ששייך למספר שש. הדילוג הרב אלישיב במספר מ"ח מרמז על האות הראשונה והאחרונה של משיח. וכן הדילוג נמצא בפרשת ויקהל שם כבר בונים את המשכן בפועל, ולא בפרשת תרומה ששם היה רק ציווי. וכן מצינו בזהר [תיקונים לח:]: שהקשרים במשכן היו בבחינת אות ו', המסמלת את יוסף. וכן יוסף שלום בן חיה מושה ר"ת משי"ח. ואלישיב עם האותיות בגימטריא משיח. וכן אלישיב מרמז על הגאולה, ששם אל המסמל את החסד שגואל, ישיב ויגאל את ישראל בב"א. וכן מצינו בזהר [תיקונים סז:]: שמקשר את הגאולה שתבא משם ע"ב לפסוק "ושבתי בשלום אל בית אבי", ומבאר שם ששלום מרמז על ב' משיחים. יוצא שהפסוק הזה שקשור לשם ע"ב, מרמז גם על השם שלום, וגם על השם אלישיב, "ושבתי בשלום". ונביא את דברי הזהר: "ובשלום תובלון", ש' שלשת האבות, ו"ו שני משיחים, מל"ב של ובשלו"ם עולים לע"ב, וזהו שנאמר "ושבתי בשלום אל בית אבי". וכן אליש"ב ר"ת אחכה לו בכל יום שיבא. ור"ת הכתוב [בראשית מה, ט] "כה אמר בנך יוסף שמוני אלהים לאדוני". וכן מקום מגוריו ברחוב חנוך. "עַת לְחֻנָּה פִּי בָא מוֹעֵד". ומספר הבית 10 המסמל מלכות. וכן יום הולדתו א' ניסן הוא זמן של גאולה, וראש השנה למלכים. וכן ידוע שיש מכתב מסבו בעל ה'לשם' עליו שהוא ינהיג את עם ישראל עד ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' דוד כץ שליט"א שיוסף שלום בן אברהם חיה מושה ר"ת משי"ח ב"א. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שיוסף שלום בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' י, ש, צור שליט"א שיוסף שלום בן חיה מושה בגימטריא הכתוב המרמז על הקץ "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם". וזה גם המספר של ממקומך מלכנו תופיע. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א]. וכן הר"ת של רבנו יוסף שלום אלישיב הוא גם ר"ת של אמן יהא שמיה רבא.

והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שרבינו יוסף שלום אלישיב עם המילים בגימטריא הכתוב [איוב כח, ג] "קץ שם לחשך". וכן רבנו יוסף שלום אלישיב ר"ת אי"ש המסמל את יוסף, כמובא בלק"ת מהאריז"ל [בלק ע' רכח] שהיסוד נקרא איש. וכן אי"ש ר"ת אמצע ימין שמאל הנכללים ביסוד. וכן כתוב "איש צדיק". ונביא את דברי האריז"ל שם לראות עוד רמזים: "וקם שבט מישראל", שהוא היסוד, ושבט גימטריא איש, כי יסוד זעיר אנפין נקרא איש. ורואים שהאריז"ל מפרש את הפסוק בנבואת בלעם שמדבר על הגאולה "וקם שבט מישראל". שהקימה תהיה דרך בחינת "שבט" שהוא בגימטריא אי"ש המסמל את היסוד, וכן נביא מה'אור החיים' על הפסוק הזה ש"וקם

שבט הוא משיח בן יוסף. ובארנו שאי"ש ר"ת של יוסף שלום אלישיב. וכן **"שבט"** מרמז על החודש הנוכחי שבו הרב חלה, חודש **שבט**. שנקרא **שְׁבֵט מלשון שְׁבֵט**, שהוא יסוד. וכפי שמובא בספר יצירה שחודש שבט נוצר באות צ' המסמלת את היסוד, ולפי החלוקה של י"ב חודשים כנגד י"ב שבטים, חודש שבט הוא כנגד יוסף. וכפי שמאריך ה'פרי צדיק' מדוע שובב"ם הם בחודש שבט. ונביא חלק מדברי ה'אור החיים': כנגד גאולת אחישנה שהיא באמצעות זכות ישראל, אמר **"דרך כוכב"**, וכנגד גאולת בעתה, אמר **"וקם שבט מישראל"**, פירוש שיקום שבט אחד מישראל כדרך הקמים בעולם דרך טבע. עוד רמז במאמר **"דרך כוכב מיעקב"**, על משיח בן דוד הרמז בכוכב כנזכר, ואומרו **"וקם שבט מישראל"**, ירמז על משיח בן אפרים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב **"אשר יקרא אתכם באחרית הימים בגימטריא איש או שבט"**. והוסיף הרמ"ז שליט"א ש**שב"ט** מרמז בנוסח התפילה שים שלום טובה וברכה. וברכה זו היא כנגד הגאולה, כפי שרואים בסדור הרש"ש שכאן מכוונים את היחוד של התפילה. וכן דלי שהוא מזלו של חודש שבט, מרמז על המעבר בין הגלות לגאולה, כמובא ב'אור החיים' [במדבר כד, ז] **"יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וגו' ותנשא מלכותו"**. ואמר לשון דלי, לומר כי בערך בינה הגדולה אשר עתיד ה' לגלות לישראל בסוף הדורות, בימי מלך המשיח שהוא שער החמשים של בינה, כל המ"ט הם בגדר דלי בערכו, ואמר כי הגם שעתה הוא דלי זרע ישראל, יזכה לקחת מים רבים שהוא שער החמשים, והוא אומרו וזרעו במים רבים. **"ותנשא מלכותו"** היא מלכות המשיח. וכן מצינו בזהר [משפטים קכ. עם מתוק מדבש] שמשיח בן יוסף הוא דיין שדן דין אמת. ומרמז במדרש [ילקוט ישעי' תצט] אמר רבי שמעון בן פזי באותה שעה מגביה הקב"ה למשיח עד שמי השמים ופורש עליו מזיו כבודו. אומרים לו אפרים משיח צדקנו הוי דיין על אלו ועשה בהם מה שנפשך חפצה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שאלישי"ב ר"ת הכתוב שמדבר על קרבן פסח בבית המקדש, [דברים טז, ב] **"וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר הו' לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם"**.

מְלִיּוֹן וּמְאֹתִים אֶלֶף יָמִים.

בְּחֻטָּא העגל הנה מספר בני ישראל **שש מאות אלף איש, ועוד שש מאות אלף נשים**. כמו שכתוב (שמות יב, לז) **"וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֵסֶס סִכְתָּה כָּשֶׁשׁ מְאֹת אֶלֶף רַגְלֵי הַגְּבָרִים לְבַד מִטּוֹף"**. וזה גם בערך המספר של כל אותיות התנ"ך בגימטריא המקבילת היום: **1.203.006**. ואם נחשב את מספר הימים שעברו מהזמן שהפסיקו למות במדבר כענש על חטא העגל, [עין ברש"י במדבר יד, לג. שמתו במדבר כענש על חטא העגל. ועין ברש"י"ם ב"ב קכא. שבתשעה באב האחרון כבר לא מתו, יוצא שמתו בפעם האחרונה שנה וחצי קודם הפניסה לארץ]. ואם נחשב את מספר הימים מאז עד חדש שבט תשע"ב שהם קצת יותר מ**3285** שנים, [כפול **365.2469** ימים לשנה, נקבל מליון ומאתים אלף ימים, יום כנגד כל אחד ואחת מבני ישראל שהיו בזמן חטא העגל, וכמו שכתוב (שמות לב, לד) **"וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם"**. ורואים שהענש הוא בחינת **"יום"**. והלשון **"פקדי"** מרמזת גם על הגאולה, כמו שכתוב (שמות ג, טז) **"פקד פקדתי אתכם"**. היינו כשיגמר ה'פקד' הראשון, יתחיל ה'פקד' השני.

"חי ה' שכבי עד הבקר".

כתוב (רות ג, יג) **"חי ה' שכבי עד הבקר"**. ומצינו בזהר (משפטים קיט:) **שבעים הקולות שצונחת אילת השחר על בניה, שהתחזק עליהם הקדרות בגלות, בשבעים השנים האחרונות. באותו זמן תקים בישראל, "כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה בן היינו מפניך ה' ועל בן נקוה לך ה' אלהינו"**. ובהם האילת מכניסה ראשה בין ברקיה. הראש הוא צדיק יסוד עולם. בין ברקיה שהם נצח והוד. ונשבע לה בו לפדות את בניה בבקר, שהיא אריה, בקר ימין של אברהם, משיח בן דוד שיוצא מיהודה, שנאמר בו **"גור אריה יהודה"**. ומשום זה **"חי ה' שכבי עד הבקר"**. רואים שהכתוב **"חי ה' שכבי עד הבקר"** מרמז על קץ הגאולה, כי בעז רמז לרות על הגאולה העתידה, שתחפה **"עד הבקר"** המרמז על הגאולה. וכן מצינו בזהר חדש (רות קז.) שהפסוק הזה מרמז על גאולה

בעתה כשעם ישראל לא זוכה, והגיע הזמן. ונביא את דבריו: ליני הלילה, תהיי כעת בגלות, והובילי את בניך לשם בתורה ובמעשים טובים. ואם יעידו עליך מעשים טובים לגאל אותך יגאל, ואם לא "וגאלתיך אנכי". חי ה' שכבי עד הבקר, עד שיבא הבקר והארת הגאולה. וכן מובא בספר 'שפת אמת' (שבועות תרנ"ח) "ואם לא יחפץ לגאלך שכבי עד הבקר" הוא הגאולה בעתה. ונראה שכשם שמעלות השחר כשמתחיל להתנוצץ האור, עד הזריחה יש 72 דקות, כך קודם זריחת אור הגאולה יש 72 שנה של הכנה, ותחילת התנוצצות האור.

עוד הוספות ורמזים.

מצינו בזהר (בא לו.) שמבאר הכתוב "ופסח ה' על הפתח", על שני הדמים דם פסח שהיה "על הפתח", ודם מילה שהיה על "פתח הגוף", דהיינו נקרא פתח הגוף, ובפסיחה זו רפא הקדוש ברוך הוא את המילה של בני ישראל, ובזכות שתי מצות אלו נגאלו ישראל ממצרים. וכן הגאולה העתידה תהיה בזכות מצות מילה, כפי שאומרים בברכת המילה על פן בשכר זאת. אל חי חלקנו צורנו. צוה להציל ידידות שארנו משחת. למען בריתו אשר שם בבשרנו. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שייסוד ברית מילה בגימטריא ה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שאלהו מלאך הברית עם האותיות בגימטריא תשע"ג. וכן הנסח שאומרים בברית מילה, בפיוט 'יום ליבשה', ושוב שנית לקדשה. ואל תוסיף לגרשה. ר"ת בגימטריא תשע"ב. ויש כאן אותיות ת"ש, ופעמים ל"ו, לרמז על קץ הימין למעלה ולמטה כדלעיל. וכן ס"ת של כל הפסקה, ושוב שנית לקדשה. ואל תוסיף לגרשה. והעלה אור שמש. ונסו הצללים, בגימטריא ה'תשע"ג. וכן הצללים, מרמזים על התקופה שלנו שנטו צללי ערב.

כתוב (דניאל יא, יג) "ושב מלך הצפון והעמיד המון רב מן הראשון ולקץ העתים שנים יבוא יבוא בחיל גדול וברכוש רב: ובעתים ההם רבים יעמדו על מלך הנגב ובני פריצי עמן ינשאו להעמיד חזון ונקשלו: ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות וזרעות הנגב לא יעמדו ועם מבחריו ואין כח לעמד: ויעש הבא אליו פרצונו ואין עומד לפניו ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו". שמעתי בשם הרה"ג ר' יהודה שינפלד שליט"א והרה"ג ר' דוד המייחל שליט"א, שבארו את הפסוקים האלו על מלחמת אדום ופרס, שהיא המלחמה הצפויה בין ארה"ב לאיראן. "מלך הנגב" הוא איראן, שנמצאת בדרום, ו"מלך הצפון" הם ארה"ב ואירופה שנמצאות בצפון, ובפסוקים רואים את התהליך של התפתחות המלחמה באחרית הימים: בתחלה "רבים יעמדו על מלך הנגב", היינו יאיימו ויטילו סנקציות על איראן, ו"פריצי עמן" אלו השולטים היום בארץ ישראל, "ינשאו להעמיד חזון ונקשלו" היינו נסו לתקוף את איראן ונקשלו, ואחר כך "ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות", ארה"ב כובשת את איראן שהיא עיר מבצרות, היינו שמבצרים את כל העולם דרך חסימת מיצרי הורמוז. ואחר כך ארה"ב תעלה למלחמה נגד ירושלים "ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו". והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"פריצי עמן" בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל, פינו שהם הקלפות המלבישות על פעלותיו של משיח בן יוסף. וכן שמות ג' המשיחים: מנחם, שריה, ונחמיה, בגימטריא תשע"ב. עין בזהר (ח"ג קצד): שיש משיח ג' משבט דן ששמו שריה ותפקידו לעזר למשיח בן יוסף. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שתשע"ב בגימטריא יהיה מלחמה אמריקה איראן.

מצינו במדרש (בר עה, ו) "שור זה משיח מלחמה שנאמר "בכור שורו הדר לו", 'חמור' זה מלך המשיח שנאמר "עני ורכב על חמור". ומבאר ה'שם משמואל', (וישלח תרפ"א) שור זה משיח מלחמה משיח בן יוסף, וחמור זה משיח בן דוד שנאמר עני ורכב על החמור. רואים ששור וחמור זה סוד חבור שני המשיחין, וכן שור וחמור עם האותיות והתבות והכולל בגימטריא ה'תשע"ב. דשנה זו היא סוד חבור שני המשיחין, יסוד ומלכות. וכן משיח בן אפרים ויהודה בגימטריא ה'תשע"ב. וכן יוס"ף יהוד"ה במלוי האותיות, עם ה'ט' אותיות, י"ד, ו"ו, סמ"ך, פ"ה. י"ד, ה"י, ו"ו, דל"ת, ה"י. בגימטריא 772. וכן המספר 772 מתהפך למספר 277 שהוא המספר של עזר או זרע שמסמלים חבור יסוד ומלכות, כמובא בזהר (תיקונים קכט): שהאשה נקראת עזר, לאחר הזיווג כשמקבלת את הזרע מהבעל, והזרע נהפך להיות

אֲצֵלָה עֲזָר. וְהוּא גַם הַמְסַפֵּר שֶׁל (ישעי' ט, ו) **"לְסַרְבָּה הַמְשֵׁרָה וְלִשְׁלוֹם אֵין קֵץ עַל כִּסֵּא דָוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפָּט וּבִצְדָקָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם".** וּמִצִּינּוּ בַּזְהָר (תיקונים יט.) שֶׁפְּסוּקַת זֶה מְרַמֵּז עַל הַהִשְׁפָּעָה לְמַלְכוּת. וְכֵן הַפְּתוּב (ירמ' ב, כא) **"כֹּלָה זָרַע אֲמַת".** בְּגִימְטְרִיא **תשע"ג.** וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א שֶׁשְׁנֵי הַמְשִׁיחִים בְּגִימְטְרִיא **תשע"ג.**

פְּתוּב (במדבר לג, מט) **"וַיַּחֲנוּ עַל הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשָׁמַת עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים בְּעֶרְבַת מוֹאָב".** וְכֵן הַתּוֹרָה מְתִיחֶסֶת לַחֲנִינָה הַאֲחֵרוֹנָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קוֹדֵם שֶׁנִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחֲנִינָה זוֹ מְרַמֶּזֶת עַל קֵץ הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'הֵיכַל הַבְּרָכָה' (קאמרנא דף רכה) **וְסוּד "עֶרְבוֹת" הוּא עוֹלָם הַתְּקוּן, כְּמוֹ שֶׁבָּאָר מוֹרֵי וְרַבֵּי רַבֵּינוּ צְבִי הַקְּדוּשׁ מִזִּידִיטְשׁוּב ז"ע בְּסִפְרוֹ צְבִי לְצִדִּיק עַל הַזְהָר דְּשֵׁם עֶרְבוֹת הוֹנֵחַ עַל כְּלָלוֹת עוֹלָם הַתְּקוּן, אֲשֶׁר עָקַר הַתְּקוּן לְהַתְּעַרֵב זֶה בְּזָה, לְהַסְתַּפֵּל אֲנָפִין בְּאֲנָפִין, וְלְהַתְּלַבֵּשׁ זֶה בְּזָה.** וּמְרַמֵּז בְּפְסוּקַת זֶה **תשע"ב** בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. **"וַיַּחֲנוּ עַל הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשָׁמַת עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים בְּעֶרְבַת מוֹאָב".** וְכֵן **"שְׁטִים"** בְּגִימְטְרִיא **מְשִׁיחַ.** וְכַפִּי שֶׁבָּאָרְנוּ בְּמֵאָמֵר 'שֶׁרֶשׁ דָּוִד' אֵת הַטַּעַם שֶׁבְּלַעַם וּבְלֶקֶת הַצְּלִיחוֹ לְהַחֲטִיא אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּזָנוּת, בְּגַלְל שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִרְגִישׁוּ שֶׁבְּבָנוּת מוֹאָב יֵשׁ נִשְׁמַת מְשִׁיחַ וְרָצוּ לְהוֹצִיאָהּ. וּמְקוּם זֶה נִקְרָא **עֶרְבַת מוֹאָב,** שֶׁשֵּׁם הִיָּה שֶׁרֶשׁ הַמְּשִׁיחַ שָׁבָא מְמוֹאָב. וְכֵן מוֹבָא ב'כְּלִי יְקָר' שֵׁם שְׁבִית הַיְשָׁמַת מְרַמֵּז עַל חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנֶּהֱפַךְ לְשִׁמְמָה, וּמִבָּאָר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַפְּסוּקַת מְרַמֵּז שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חָנוּ **"מִבֵּית הַיְשָׁמַת",** הַמְרַמֵּז עַל הַחֲרָבָן, **"עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים",** שֶׁמְרַמֵּז עַל מְשִׁיחַ וְגֻאֲלָה. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּכְנְסוּ מִשָּׁם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל יְצִיאָהּ מִגְּלוּת לְגֻאֲלָה. וְלָכֵן פְּתוּב **"עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים"** שֶׁהוּא שֵׁם שֶׁל עֵץ אֲרָז, שֶׁנִּקְרָא **שֵׁיטָה,** כְּמוֹבָא ב'כְּלִי יְקָר' שֵׁם, דְּעֵץ אֲרָז מְסַמֵּל אֵת הַמְּעַבֵּר בֵּין הַגְּלוּת לְגֻאֲלָה, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעֵיל מֵהַזְהָר עַל הַפְּסוּקַת **"כְּאֲרָז בְּלִבְנוֹ שִׁנְיָה".** וְכֵן **"בְּעֶרְבַת"** מְרַמֵּז עַל זְמַן הַעֲרָב שֶׁהוּא זְמַן הַגְּאֻלָּה פְּדֻלְעִיל. וְכֵן **ע"ב** נִרְמֵז בְּפְתוּב **"בְּעֶרְבַת מוֹאָב".** וְכֵן **"בְּעֶרְבַת מוֹאָב"** יַחַד עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמ"ב מְסַעוֹת בְּגִימְטְרִיא **תשע"א,** וְעִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא **תשע"ב.** וְאִם נוֹסִיף אֵת הָאוֹת ב' **"בְּעֶרְבַת מוֹאָב"** יַחַד עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל וְהַמ"ב מְסַעוֹת נִגִיעַ לְתשע"ה.

וְכֵן מִרְן הַגַּר"ע יוֹסֵף שְׁלִיט"א אָמַר לְאַחַר שְׁעוּרוֹ בְּמוֹצ"ש פְּרִשְׁת זְכוֹר, לְהַתְּכוּנֵן לְמְשִׁיחַ בְּפִסַּח הַקְּרוּב. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג הַמְּקַבֵּל ר' תְּדֵהָר אֵילוֹן אֲזוּלָאִי שְׁלִיט"א שֶׁכָּבֵד בְּחֻדְשׁ נִיסָן הַקְּרוּב תְּתַחַלְלָה הַמַּהֲפָכוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַגְּאֻלָּה. (הַדְּבָרִים נֹאמְרוּ לֵאבְרַכִּים שְׁעִשׂוּ גִלְגּוּלֵי שֵׁלַג עִם כּוּוֹנוֹת בְּשׁוּבְבֵי"ם לְכַפְרָה, וְהִרְבּוּ אֵמַר לְהַזְדַּרֵּז בְּתִיקוּן כִּי אַחֲרֵי פוּרִים הָעוֹלָם הוֹלֵךְ לְהַתְּהַפֵּךְ וְלֹא יוֹכְלוּ יוֹתֵר לַעֲשׂוֹת תִּיקוּנִים כֹּאֲלוֹ.) וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א **שְׁנִינְסוֹן נִגְאָלוּ בְּגִימְטְרִיא אֵינָן.** וְכֵן הָאֲדָמוֹר מְסַקוּלְעֵן שְׁלִיט"א פְּתַב מִכְּתָב שְׁצָרִיכִים לְהַתְּאַחַד וְלְהַתְּחַזֵּק כְּדִי לְעוֹרֵר אֵת **"ה' אִישׁ מְלַחְמָה"** שֶׁיִּצְלֵל אוֹתָנוּ מֵאוֹיְבֵינוּ הַקְּמִים עֲלֵינוּ. (מִכְּתָב כ"ז שֶׁבֶט תשע"ב לֵאֲרִיגוֹן שִׁיעוּרֵי תוֹרָה בְּבִרוּקְלִין).

מִצִּינּוּ בַּזְהָר (פְּנַחַס רִיט:) **ע"ב,** בְּהֵוָה זְמַנָּא **"וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמְחוּ וַיִּשְׂרִים יַעֲלִזוּ וַחֲסִידִים בְּרַנָּה יִגִּילוּ. אֶלֶף שְׁתִּיתָאָה וְכוּ' עַד תִּשְׁלוֹם רַע"ב יִהְיֶה עֶרְב, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב "עֶרְב וַיִּדְעָתָם כִּי ה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם".** **"כִּי עֲבָדְךָ עֶרְב אֵת הַנְּעָר וְגו'".** וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' הוֹנְתָן ג. שְׁלִיט"א שֶׁהַזְהָר מְזַכֵּיר אֵת הַפְּסוּקַת **"כִּי עֲבָדְךָ עֶרְב אֵת הַנְּעָר",** כִּי פְסוּקַת זֶה מְרַמֵּז עַל חֲבוּר יוֹסֵף וַיהוּדָה דִּרְךָ בְּנִימִין. שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲטָרַת הַיְסוּד שֶׁמְחַבְּרַת יְסוּד וּמַלְכוּת, וְזֶה הַסוּד שֶׁל שְׁנַת תשע"ב שֶׁמְחַבְּרַת אֵת מְשִׁיחַ בְּנוֹ יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בְּנוֹ דָּוִד. וְכֵן **"עֲבָדְךָ עֶרְב אֵת",** עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא **תשע"ב.**

מֵאָמֵר זֶה אֵין מְטָרְתוֹ לְהִיּוֹת מִמְּחֻשְׁבֵי קִצִּין ח"ו, וּבְפִרְט שְׁמֵאָמֵר זֶה מְחֻשָּׁב קֵץ דְּבַעְתָּה שֶׁמְשִׁיחַ חַיֵּב לְבֹא, וְהַטַּעְנָה נֶגֶד מְחֻשְׁבֵי קִצִּין הִיא נֶגֶד מְחֻשְׁבֵי קִצִּין דְּאֲחִישְׁנָה, שְׁחוֹשְׁשִׁים שְׁמָא לֹא יָבֹא וְתַפְגָּם הָאֵמוּנָה. כֹּל הַטַּעְנוֹת הָאֵלוֹ לֹא שִׁיכוֹת כְּלָל לְקַץ דְּבַעְתָּה. וְעֵין בְּמֵאָמֵר הַגְּאֻלָּה לְרַמְב"ן (שְׁעַר ד' בְּכַתְבֵי רַמְב"ן הוּצֵאת מוֹסַד הַרֵב קוֹק) שֶׁבְּאַחֲרִית הַיָּמִים מֵתָר לְחֻשָּׁב קִצִּין, וּמְתִיחַס כְּבָר לְדוֹרוֹ כְּזִמְנָא אַחֲרִית הַיָּמִים, וּמְחֻשָּׁב שֵׁם קֵץ. וְכֵן מוֹבָא שֵׁם שֶׁקוֹדֵם הַזְּמַן שֶׁל הַקֵּץ הָאֲמִתִּי הוּא יְפָרְסָם בְּעוֹלָם, וְכֹלָם יְבִינּוּ אֵת הַקֵּץ. וְזֶה לְשׁוֹן רַש"י (דְּנִיאל ח, יד) **וְאָנוּ נוֹחִיל לְהַבְּטַחַת מְלַפְנוּ קֵץ אַחַר קֵץ, וּבְעֵבוּר קֵץ הַדּוֹרֶשׁ נוֹדַע כִּי טַעָה בְּמִדְרָשׁוֹ, וְהִבָּא אַחֲרָיו יְתוּר וַיְדַרֵּשׁ דִּרְךָ אַחֲרָת.** וְרוֹאִים מִדְּבָרֵי רַש"י שֶׁהִנְבִּיא מְזַכֵּיר קִצִּים כְּדִי שֶׁנִּדְרֶשׁ וּנְחֻשָּׁב אוֹתָם, וְאִם יַעֲבֵר הַזְּמַן וְהַמְּשִׁיחַ לֹא יָבֹא, נִדְרֶשׁ וּנְחֻשָּׁב קֵץ חֲדָשׁ. וְכֵן אוֹמְרִים בְּסְלִיחוֹת לְעֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה. **הַשְּׁבוֹן אַחַר הַשְּׁבוֹן עִמָּךְ יִפְתָּר. חוֹכָה**

וְסוּכָה וְדָוָה וְחוּזָר לַפְתוֹר. זֶח אֹר מִשְׁפִּיל יִכְלַת לַחֲתֵר. זְמַן קוֹל הַתּוֹר מְתִי לַפְתֹּר: וְכֵן כְּתוּב (דְּנִיאל יב, ד) "וְאַתָּה דְנִיאל סִתָּם הַדְּבָרִים וְחִתָּם הַסֵּפֶר עַד עֵת קַץ יִשְׁטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת". וְרוֹאִים שְׁבֻזְמֵן הַקֵּץ "יִשְׁטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת". וְכַפִּי שְׁמַבְאֵר ה'מִצְוֹדֶת דָּוָד' שֶׁם בָּבֵא הָעֵת אֲזִי יִפְקָחוּ עֵינַי כָּל לְהַבִּין רְמִזֵי זְמַן הַגְּאֻלָּה. וְכֵן "סִתָּם הַדְּבָרִים" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְלִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (וִירָא קִיט). אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן, לִית רַעוּתָא דְקַב"ה בְּדָא דִּיתְגְּלִי כָּל כֵּן לְעֵלְמָא, וְכֵן יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא, אֲפֹלוּ רַבִּי דְעֵלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְחֻכְמָתָא, וְלִמְנַדַּע בֵּיהּ קַצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וְבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְּלִיא לְכָלְא. הֵינֵנו שְׁקָרֹב לְזְמַן הַקֵּץ יִדְעוּ אוֹתוֹ כָּלֵם, אֲפֹלוּ יְלָדִים קְטָנִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֶר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַבְּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת מְנַח"ה גְּדוּל"ה הֵן אוֹתִיּוֹת זֶה סו"ד טְמו"ן, לְרִמְזֵי שְׁעַד הַזְמַן שֶׁל מְנַחַה גְּדוּלָה, הַסוּד יְהִי טְמוֹן, וְאַחֵר כֵּן הוּא יִתְגַּלֶּה, וְיִהְיֶה בְּבַחֲנִית ז"ה שְׁכַל אֶחָד מֵרְאָה בְּאַצְבָּעוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן (קפ) וְכִשְׁהוּא מְאָמִין בְּהַצְדִּיק וְנוֹתֵן עֵינָיו וְלָבוּ עַל דְּבָרֵי הַצְדִּיק, עַל כֵּן דְּבוּר וְדְבוּר, כִּי מְאָמִין שְׁכַל דְּבָרֵי אָמֵת וְצַדִּיק, וּבְכֻנָּה מְכֻנָּת אֲזִי אַחֵר כֵּן, כִּשְׁבָא לְבֵיתוֹ, כֵּן מֵה שְׁיֵאָרַע אוֹתוֹ, הוּא מְסַתְּפֵל הֵיטֵב עַל כֵּן דְּבַר שְׁיֵאָרַע לוֹ, וּמִבִּין לְמִפְרַע בְּדְבָרֵי הַצְדִּיק שְׁדַבֵּר עִמוֹ בְּהִיוֹתוֹ אֲצִלוֹ, שְׁזָה הִיְתָה כְּנֻגַת הַצְדִּיק שְׁרָמְזֵ לֹו בְּתוֹךְ דְּבָרִים שְׁדַבֵּר עִמוֹ, וְכֵן כָּל דְּבַר וְדְבַר שְׁיִזְדַּמֵּן לוֹ. וְכֵן מְצִינוּ אֲצֵל הַנְּבִיאִים שְׁבַעַת שְׁאֵמֵר הַנְּבִיא הַנְּבוּאָה הִיְתָה בְּרָמְזֵ, וְלֹא הִיוּ מְבִינִים נְבוּאָתוֹ בְּפִרוּשׁ עַל מֵה מְרָמְזֵ, וְאַחֵר כֵּן כְּשִׁנְתִּיקִים דְּבָרֵי הַנְּבִיא, הִיוּ יוֹדְעִין לְמִפְרַע שְׁנִתְקִים דְּבָרֵי הַנְּבִיא שֶׁהִתְנַבֵּא וְרָמְזֵ עַל זֶה מִקְדָּם, וְהִבִּינוּ דְּבָרֵי הַנְּבִיא לְמִפְרַע, שֶׁהִתְפַּוֵּן עַל זֶה, וְכִמּוֹ שְׁמְצִינוּ בְּדְנִיאל שְׁמְרָמְזֵ עַל סוֹף קַץ הַגְּאֻלָּה, וְעַתָּה הַדְּבָרִים סְתוּמִים, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב שֶׁם "סִתָּם הַדְּבָרִים וְחִתָּם", כִּי אֵין אָדָם יוֹדֵעַ עַתָּה אֵין מְרָמְזֵ שֶׁם זְמַן הַגְּאֻלָּה, אֲבָל לְעֵתִיד אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם כְּשִׁינְתִּיקִים הַדְּבָרִים וְיִגִּיעַ קַץ הָאָמֵת וְיִבּוֹא מְשִׁיחֵנוּ, אֲזִי יִדְעוּ לְמִפְרַע אֵין שְׁמְרָמְזֵ בְּדְבָרֵי זְמַן הַקֵּץ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִשְׁשַׁכָּר בְּרַג שְׁלִיט"א שֶׁלְשׁוֹנוֹ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן מְרָמְזֵ שֶׁם זְמַן הַגְּאֻלָּה עִם הַמְלִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכַפִּי שְׁבַבְרָנוּ שֶׁ"סִתָּם הַדְּבָרִים" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְלִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י. ש. צוּר שְׁלִיט"א שֶׁ"קַץ יִשְׁטוּ רַבִּים" בְּגִימְטְרִיא ה'תִּשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁמַחְשְׁבֵי קִיצִין בְּגִימְטְרִיא מְאָמִין בְּאִמוּנָה שְׁלֵמָה. דְּחֻשׁוֹב הַקֵּץ מְחַזֵּק אֶת הָאִמוּנָה, כִּפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ אֶת רַשִׁי שְׁאֵם הַמְּחַשְׁבֵי טוֹעָה, הוּא מִיָּד מְחַשְׁבֵי קַץ חֲדָשׁ.

וְגַם אִם אֵינְךָ מְאָמִין יוֹתֵר לְקַצִּין, וְאַתָּה חוֹשֵׁב אוֹלֵי יֵשׁ פְּרוּשִׁים אַחֲרֵים בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהַזֵּהָר, מִתֵּר לְךָ לַחֲשׁוֹשׁ מִצַּד הַסֵּפֶק אוֹלֵי זֶה אָמֵת, וְהִרִי מְלַחֲמֵת גּוֹג וּמְגוּג הִיא פְּקוּחַ נֶפֶשׁ שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, וְגַם עַל סִפְק פְּקוּחַ נֶפֶשׁ מְחַלְלִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וּבִיכְלַתֵּךְ לְהַצִּיל רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִיּוּם דְּבָרֵי חַז"ל לְלַמּוֹד עֲנִינִים שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּבִפְרָט לְלַמּוֹד בְּסִפְר הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הָאֲדַמּו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א שֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאי בְּגִימְטְרִיא מְלַחֲמֵת אָדוּם וּפְרָס, שְׁבֻזְכוֹת שְׁלוֹמֵדִים תּוֹרָתוֹ נְצוּלִים מֵהַמְּלַחֲמָה הַזֹּאת. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁיֵּשׁ רָמְזֵ בְּגִמְטָא (בְּרִכוֹת ט). כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק, אוֹתִיּוֹת ה'תִּשְׁע"ב. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'קוֹל הַתּוֹר' בְּשֵׁם הַגְּר"א "כִּי מְצִיּוֹן תִּצַּא תּוֹרָה", הֵינֵנו הַתְּגַלּוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, שְׁעַקֵר מְקוּרוֹ הוּא מְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, וְהַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ בְּלַמּוֹד הַקְּבֵלָה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְגַּלֶּה קִמְעָא קִמְעָא תּוֹרַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְהִיא תּוֹרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן יוֹחָי עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא ה'תִּשְׁע"ג.

הַרְמְב"ן בְּתַחֲלַת מְאָמֵר הַגְּאֻלָּה מְרַחֵב וּמְשַׁבַּח אֶת מַעֲלַת הַגִּימְטְרִיאוֹת וְהַרְמְזִים שִׁיּוּצָאִים מִפְּסוּקֵי הַתּוֹרָה, שֵׁישׁ דְּבָרִים שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת אוֹתָם דּוֹקָא בְּרָמְזֵ וְלֹא בְּדֶרֶךְ אַחֲרַת, כִּי זֹאת הַדְּרָךְ לְלַמֵּד עֲנִינִים אֵלוֹ. וְכֵן כָּל עֲנִינֵי הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה אֵינְנוּ מְפָרֵשׁ בְּתוֹרָה, רַק בְּרָמְזֵ, כִּי עֲנִינִים אֵלוֹ נִלְמָדִים בְּדֶרֶךְ זֶה. כָּכֵל שְׁאֵנוּ מְגַלִּים עוֹד וְעוֹד רְמִזִּים בְּתוֹרָה עַל עֲנִינֵי הַגְּאֻלָּה, לְהַרְאוֹת אֵינְךָ כֵּן מֵה שְׁקוּרָה בְּעוֹלָם קְשׁוּר עִם תְּהִלְכֵי הַגְּאֻלָּה, [וְלֹא דוֹקָא תְּאֵרִיכִים] זֹאת דְּרָךְ הָאָמֵת בְּלַמּוֹד עֲנִינִים אֵלוֹ. וְכֵן רוֹאִים בְּמִדְרָשׁ (תְּהִלִּים ז) שְׁחִבְקוֹק שׁוֹאֵל אֶת ה' "עַד מֵתִי", וְה' עוֹנֶה לוֹ שִׁיִּקַּח לוֹיֵחַ וְיִכְתֹּב עָלָיו אֶת הָאֲל"ף בִּי"ת בְּמִלּוּן וְיִדַּע אֶת הַקֵּץ.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין הפיגוע בצרפת.

כו באדר התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

מצורף טבלה מדהימה שמצאתי על הפיגוע בטולוז שבצרפת שבו נרצח ר' יונתן סנדלר הי"ד ובניו גבריאל ואריה הי"ד. והילדה מרים חנה מונסונגו הי"ד.

הממצאים:

'הפגוע' 'בצרפת' 'בטולוז' 'תשע"ב' 'יונתן' 'אריה' 'מרים חנה' 'קרנב'.

כל הממצאים בפרשיות 'פקודי' ו'ויקרא' שהם פרשיות השבוע. וכן כמעט כל הממצאים הם בהיפוך אותיות, וזה מראה על קשר ביניהם.

המדהים שבטבלה שהפגישה של המלים 'הפגוע' בצרפת בטולוז תשע"ב הוא מינימלי בתורה, וכמו כן תשע"ב מופיע בדילוג קטן של 3 אותיות. והמדהים ביותר שהטבלה מופיעה בפרשת השבוע בפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן", והשם 'יונתן' מופיע בדיוק מעל המלה קרבן לדעתי יש בטבלה הזו חיזוק אמונה כי הדברים רחוקים מלהיות מקרה.

כמו כן השם יונתן קשור למשיח בן יוסף כידוע. השם גבריאל מרמז על מידת הדין. והשמות אריה ומרים מרמזים על משיח, שהוא בבחינת אריה, ושורשו ממרים, כמובא בגמרא [סוטה יא:].

עוד דילוגים שמופיעים בטבלה ולא הובלטו. הילדה מרים מופיעה בפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן להו"ה מן הבקר", ושמה השני חנה מופיע בהמשך הפסוק במילים "אשה ריח ניחוח להו"ה". בדילוג ד' אותיות. הילד אריה הי"ד מופיע בהמשך הפרשה בפסוק [ויקרא ד' ד'] "ושחט את הפר לפני הו"ה". בדלוג ד' אותיות.

ב	ל	ט	ל
ב	ל	ט	מ
ב	מ	ה	
ב	מ	י	
ב	מ	ז	
ב	מ	כ	
ב	מ	כ	
ב	מ	ל	
ג	א	א	
ג	א	ה	
ג	א	י	
ג	א	י	
ג	ב	ב	
ג	ב	ו	
ג	ב	י	
ג	ב	א	
ג	ג	א	
ג	ג	ט	
ג	ג	י	
ג	ד	ב	
ג	ד	ז	
ג	ד	י	
ג	ד	ט	
ג	ד	כ	
ג	ד	כ	
ג	ד	ל	
ג	ה	ב	
ג	ה	ו	

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל.